

FANTOM

Nezanechává žádné stopy,
a přesto jako by byl všude.

Thrillerová série **MENTALISTA**

Camilla
Läckberg
Henrik
Fexeus

Přeložila Dominika Rýparová

 metafora

Stockholm žije přípravami na Vánoce, když ministru spravedlnosti začne kdosi vyhrožovat smrtí. V tunelech stockholmského metra jsou objeveny ostatky úspěšného finančníka a dalších dvou obětí. Existuje mezi nimi souvislost? Má být ministr další z nich? Policejní vyšetřovatelka Mina Dabiriová opět přivolá na pomoc mentalistu Vincenta Waldera, který ovšem sám čelí výhrůžkám neznámého pisatele. Na Štědrý den všechno skončí, Vincent Walder už nebude existovat. Tajemný Stín zanechává všude vzkazy a připomíná blížící se konec, ale Vincent nemá ani ponětí, kdo by tím nebezpečným šilencem mohl být. Pokud požádá o pomoc policii, někdo z jeho blízkých zemře. Jenže co vlastně Stín chce? Jakousi chladnokrevnou odplatu, nebo pokání? Situace se začíná odtrhávat od reality, požadavky vyděrače jsou čím dál neurčitější a nebezpečnější. Kdo nakonec přijde o život?

„Už první dva díly této trilogie ode mě dostaly nejvyšší známku a u třetího to nebude jinak. Tato kniha je skvěle napsaná, dokáže zaujmout, je napínavá, děsivá, nepředvídatelná a vážně vážně dobrá.“

– čtenářská recenze na [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

„Spojení královny severské krimi a jednoho z předních světových mentalistů je splněným přáním mnoha diváků Viaplay. Seriál inspirovaný knihami dua Läckberg a Fexeus je zárukou prvotřídního napětí na světové úrovni a dokáže nadchnout široké spektrum sledujících.“

– Filippa Wallestam, obchodní ředitelka společnosti Viaplay o chystané adaptaci knih *Iluze*, *Kult* a *Fantom*

Camilla Läckberg
Henrik Fexeus

FANTOM

MENTALISTA 3

Přeložila Dominika Rýparová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Mirage © 2023 by Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by Bokförlaget Forum, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Dominika Rýparová, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-836-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-835-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-192-2 (print)

ZBÝVÁ ČTRNÁCT DNÍ

NIKLAS POMALU JEDL a přitom pozoroval svou rodinu na protější straně stolu. Bylo teprve sedmnáctého prosince, na jeho vkus vlastně příliš brzo na vánoční výzdobu, ale dcera ho přesvědčila, že je čas začít. Proto stáli na stole dva vánoční skřítky z bílého porcelánu a pokoj ozařovalo hřejivé světlo z řetězu vánočních světylek. Došli k závěru, že kdyby sem dali stromek už teď, jen stěží by vydržel do Štědrého večera, a proto světylka omotali kolem lustru nad stolem a nechali je svítit místo lampy.

Jeho dcera na sobě měla svetr s červenými a zelenými blikajícími diodami a on sám si kvůli téhle večeri uvázal červenou vánoční kravatu. Oblek měl samozřejmě tmavě šedý, jako vždy. Každé bláznovství má své meze.

Napíchl na vidličku další sousto a vložil si ho do úst. Kousek grilovaného ananasu přelitého medem svařeným s chilli a zázvorem. Podle jeho názoru nemělo sice ovoce na talíři co dělat, ale jeho dcera ananas milovala. Nejspíš mu dá přednost i před plátkem šťavnatého Kobe hovězího. Nevadí, alespoň ho zbyde víc pro něj.

Ostatní stolovníci byli zaneprázdnění jídlem a zdálo se, že si ani nevšimli, že si je prohlíží. Což bylo jediné štěstí. Nejspíš by si mysleli, že se zbláznil, ale nemohl si pomoci. Připadal si, nenapadalo ho lepší slovo, spokojený. Byl to nový pocit, i když koneckonců nebylo nijak složité k němu dospět.

Nevyžadovalo to závratnou kariéru, i když on rozhodně úspěšný byl.

Nebyl k tomu potřeba ani velký byt na Linnéově ulici ve čtvrti Östermalm, i když si skutečně považoval toho, jak společně s dcerou bydlí.

Stačilo, aby se spolu všichni tři posadili k jednomu stolu.

Na atentát na jeho osobu před půl rokem, o kterém se psalo dokonce i v bulváru, už se zapomělo. Samozřejmě byl pořád ještě pod zvýšenou ochranou. Což potrvá ještě tak půl roku, než si jeho zaměstnavatel bude jistý, že nebezpečí pominulo. Ovšem měl kolem sebe ochranku už tak dlouho, že osobní strážce považoval téměř za rodinu.

Rodina.

Právě o ni tady jde. Jeho dceři bylo šestnáct, stávala se z ní žena a on měl pocit, že odvedl celkem dobrou práci a poučil ji, jak to ve světě chodí. Samozřejmě mu sem tam vmetla do tváře, že ho nesnáší, ale to už tak nějak k dospívání patří. A naproti němu seděla jeho bývalá žena. Kdyby mu někdo před půl rokem řekl, že se takto sejdou, nevěřil by tomu. V žádném případě. Nicméně to rčení platilo. Čas zhojí všechny rány. A tak tu teď seděli jako jakási moderní rodina a jedli předčasnou štědrovečerní večeři, aniž by vůči sobě cítili jakoukoli zášť. Dokonce si dali i dárky k Vánocům.

Stáhlo se mu hrdlo a on otočil hlavu k oknu, aby si nevyšimly, jak se mu zaleskly oči. Ve tmě za sklem se poklidně snášely velké sněhové vločky. Svět jako z pohlednice. A zrovna v tuhle chvíli to platilo i o jeho životě. Poprvé po mnoha letech necítil napětí v ramenou. Ani ho nezačínala pobolívat hlava.

V předsíni to zabzučelo. Někdo zvonil u dveří. Jeho dcera zvedla překvapeně oči od talíře.

„Kdo to je?“ podivila se. „Je přece sobota. Slíbil jsi, že dneska večer nebudeš pracovat, když máme tu štědrovečerní večeři.“

„Nemám tušení,“ ujistil ji podle pravdy a vstal ze židle. „Nečekáte nikdo nikoho?“

Jeho bývalá žena i dcera zavrtěly hlavami.

Niklas vyšel do předsíne a zamířil ke vstupním dveřím.

„Jestli jsi objednal Santu, máš průšvih,“ volala za ním dcera z jídelny.

Ať už zvonil kdokoli, musel to být někdo, koho ochranka dole na ulici pustila po důkladné bezpečnostní kontrole dál. Jelikož mu ani předem nevolali, nebyl to nikdo, na

koho by se bylo potřeba předem připravit. Na displeji s vysokým rozlišením umístěným na vnitřní straně dveří viděl, kdo stojí na jejich opačné straně: muž v cyklistické helmě s červenou hvězdou na hrudi. Na ramenou se mu bělal sníh. Zásilková služba Nejen pošta. To všechno vysvětlovalo.

„Ano?“ otevřel Niklas dveře.

„Niklas Stockenberg?“ ujišťoval se lehce zadýchaně muž a podával mu malou černou obálku. „Prosím. Zásilka pro vás.“

Obálka nebyla nadepsaná. Niklas se zamračil a převzal ji. Obracel ji v rukou. Ani vzadu nebylo nic napsáno.

„Od koho to je?“ zvedl oči.

Ale poslíček už tam nebyl. Jakmile obálku předal, pustil se do zdolávání šesti pater dolů, ke svému kolu. Nejspíš už měl zpoždění s doručováním další zásilky.

Niklas zabouchl dveře a obálku otevřel. Uvnitř byla jen bílá kartička. Vizitka, pochopil, když ji vytáhl ven. Ten luxusnější typ. Na kartičce nestálo žádné jméno. Místo toho tam bylo něco, co připomínalo číslici. Velkou osmičku s vyplněnou spodní polovinou. Pod ní bylo nějaké telefonní číslo. Jinak nic.

Niklas se zamračil. Symbol mu nic neříkal a nevybavoval si ani zmíněné telefonní číslo. Ale něco mu říkalo, že ví, o co tu jde. Že tenhle vzkaz čekal už mnoho let, jenže doufal, že nikdy nedorazí. Úplně to vytěsnil. Vymazal ze svého života. A ani teď na to nebyl připravený.

Může to samozřejmě být jen nějaká reklama, napadlo ho.

Byl jen jediný způsob jak to zjistit. Z náprsní kapsy saka vytáhl telefon a číslo navolil. Třásl se mu ruce.

Po třech zazvoněních se ozval nahraný ženský hlas.

„Zdravíme vás, Niklasi Stockenbergu. Doufáme, že jste byl spokojený s našimi službami. Smluvní doba se blíží ke svému konci. V tuto chvíli vám zbývá... čtrnáct dní... jedna hodina... a... dvanáct minut... života.“

Křečovitě sevřel telefon, jako kdyby chtěl vzkaz rozdrtit. Hrdlo se mu stáhlo. Do plíc mu přestal proudit vzduch. Předšň se s ním roztočila tak, že se musel opřít rukou o zeď, aby nespádl.

Z kuchyně se ozýval smích, jeho dcera a její matka se něčím dobře bavily.

Niklas klesl na kolena na koberec v předsíni. Naštěstí koupil drahý a tlustý, jinak by se nepříjemně uhodil, napadlo ho. Zavřel oči a pokusil se srovnat si myšlenky. Vždycky věděl, že tenhle den nastane. Věděl to už dlouho. Jen si zakázal na to myslet. Doufal, že bude ušetřen.

Bylo to přece tak dávno.

„Tati, kam jsi zmizel?“ volala na něj dcera. „Varuju tě, jestli se snažíš oblíknout do santovskýho kostýmu, zavolám novináře.“

Znovu se opřel o zeď a pomalu se zvedl, několikrát si odkašlal a pokusil se nadechnout, aby se přestal tak třást. Pak se vydal do kuchyně.

Když ho obě ženy u stolu uviděly, přestaly se okamžitě smát.

„Kdo to byl?“ zeptala se ho dcera zděšeně. „Seš bledej jako stěna.“

Jeho bývalá žena vyskočila.

„Sedni si, než spadneš,“ zavelela a vmáčkla ho na židli.

Položila mu ruku na čelo.

„Nikdo tam nebyl,“ uklidňoval je. „Spletli si dveře.“

„Jsi úplně zpocený. Máš snad nějaký záchvat? Bereš nějaké léky? Máme zavolat sanitku? Odpověz, Niklasi!“

Otočil hlavu a pokusil se usmát na dceru.

„Nic se neděje, Nathalie,“ ujišťoval ji. „Jen se mi trochu zatočila hlava.“

Nathalie se tázavě podívala na matku. Niklas sundal ruku bývalé manželky ze svého ramene a na krátkou chvíli ji podržel ve své.

„Díky, Mino, ale sanitka nebude potřeba,“ poděkoval. „Brzy bude po všem.“

Vločky snášející se za oknem už nepůsobily tak poklidně a příjemně. Byly chladné a nemilosrdné. Cítil jejich mrazivé sevření. Nemohl se pohnout, nemohl uniknout.

Nebylo kam utéct.

Za dva týdny bude mrtvý. Přitom toho chtěl ještě tolik stihnout. Podíval se na Minu, otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak

je zase zavřel. Pokud jde o ně dva, udělal opravdu všechno, co mohl? A byl pro Nathalii dobrým tátou? Bude jim chybět? A co tomu řeknou v práci?

Nathaliin svetr na něj povzbudivě blikal červenými a zelenými diodami.

Opravdu nechce zemřít.

Upustil vizitku na zem. Nechal ji tam ležet.

Pak si zhluboka povzdychl a přejel si rukou přes obličej.

Těch posledních dvacet let bylo dobrých. Skutečně dobrých. Ale přesně jak to řekl Mině: Brzy bude po všem.

Za čtrnáct dní, jednu hodinu a dvanáct minut. I když teď už to bude asi jen deset minut.

VINCENT LEŽEL NA podlaze své šatny v karlstadském divadle Scala. Zhasl stropní světlo a nechal svítit jen žárovky lemující zrcadlo toaletního stolku, který jako jedna z mála věcí v zákulisí divadla skutečně vypadal tak, jak si to lidé představovali. Nejspíš to byl jen celoživotní vliv Hollywoodu, ale Vincentovi přišla ta světla kolem zrcadla krásná a romantická.

Představení skončilo už před hodinou. Tým měl plné ruce práce se sklízením potřeb pro jeho show ze scény, jež se nacházela o patro níž než šatny a salónek. Bylo potřeba rozmontovat veškeré kulisy, rekvizity a robustní světelnou rampu a všechno to naložit do dvou kamionů. Vždycky si najímali i místní pomocné síly, aby jim s nakládkou pomohly, a manažer celého turné Ola Fuchs byl legendou švédského zábavního průmyslu, ale i tak jim trvalo téměř tři hodiny, než byli se vším hotovi. Lidem ovšem zůstávalo utajeno, že za dvěma hodinami úchvatné zábavy s Vincentem stojí minimálně sedm hodin rozhodně ne tak úchvatných příprav a následné práce velkého počtu lidí. Každý večer.

Opatrně se na podlaze posunul. Lino pod ním bylo neuvěřitelně tvrdé. Zašilhal po pohovce a napadlo ho, že si měl raději lehnout na ni. Ale už se mu to nechtělo měnit. Zůstane nehnutě ležet tam, kde je.

Divadlo Scala bylo plné lichých, a proto nepříjemných čísel. Výška stropu nad jevištěm byla pět metrů. Šest by bylo lepší. Lišt na osvětlení a kulisy bylo sedmnáct. To také není dobré číslo. Ale pět a sedmnáct je dohromady dvacet dva, což je dvakrát číslo dva. To už je lepší. Mimoto se dva plus dva rovná čtyři a to odpovídá počtu představení, která měl Vincent v divadle Scala odehrát v rámci tohoto turné.

Na ramínku visel jeho oblek na představení. Dnes si vybral třídílný, přece jen to bylo poslední představení před Vánocemi. Tři díly. Sakra! To nedomyslel. Kvůli obleku byl na konci vystoupení pěkně zpocený, takže se hned po příchodu do šatny svlékl do trička a trenýrek. Proto by teď snad už mohl připadat tomu, kdo by náhodou vstoupil do dveří, méně mrtvý, než když lehával na zemi v obleku ze scény. Musel se tomu zasmát. Chybami se člověk učí.

Dole na jevišti se ozvala silná rána a on sebou trhl. Znělo to, jako by se něco rozbilo. Olovy nadávky doléhaly až k Vincentovi. Jenže on se už dávno naučil, že některé věci je lepší nevědět. Na začátku své kariéry se snažil se stavěním i rozebíráním kulis pomáhat. Slýchal zkazky o namyšlených umělcích, kteří nikdy nehnuli ani prstem a starali se jen o své vystoupení, a rozhodně nechtěl být jedním z nich. Ale brzy si uvědomil, že jen překáží. Pro všechny zúčastněné je mnohem lepším řešením, když se bude držet stranou, dokud nebudou hotoví.

Což znamenalo, že tu teď může nejméně hodinu, než budou kamiony naložené, ležet na tvrdé podlaze. S ohledem na bolesti hlavy, které se vrátily v plné síle, to bylo jen dobře. Na stolku vedle něj stála prázdná sklenice s bílými zrnky na dně. Treo. Už nějaký čas přežíval na lécích proti bolesti. Nejraději měl ty s obsahem kofeinu. Zvažoval, jestli si nedá ještě jednu tabletu, ale pravděpodobně by mu stejně nepomohla. Místo toho pevně sevře víčka, a dokud bolest nepřejde, bude

jen tlumeně sténat. Nebo dokud se alespoň trochu nezmírní. Dříve býval během turné po představení jen unavený. Možná trochu psychicky vyčerpaný. Bolest hlavy pro něj byla novinkou. Začala se objevovat po představeních přibližně před půl rokem. Netrvalo dlouho a stal se z ní setrvalý stav. Někdy byla silnější, někdy slabší, ale stále přítomná. Tupá. Rušivá. Skoro už se ani nepamatoval, jaké to bylo, když ho hlava nebolela.

Odmítal věřit, že je to jen známka stáří, do jeho padesátin pořád ještě pár měsíců zbývalo. A představení nebyla o nic náročnější než dříve. Takže zbývaly dvě věci. Buď má v hlavě nádor, nebo je bolest psychosomatická. První možnost se mu nezdála pravděpodobná, protože žádné jiné příznaky neměl. Ale pokud si bolest hlavy vyvolával sám – proč by to proboha dělal? Chce tím sám sobě něco sdělit?

Už jako tolikrát předtím si přál, aby tu byla Mina. Určitě by znala nějakou rozumnou odpověď. Od událostí kolem Nathalie a Novy letos v létě se zvládl vidět jen párkrát. Jednak měli každý napilno s vlastními záležitostmi – on s přípravami nové show, Mina s novými případy, částečně proto, že se pořád nezdálo vhodné se vídat, aniž by to souviselo s nějakým vyšetřováním. A když už se čas od času sešli, bylo to vždy příliš krátké, příliš vzácné. Bolest hlavy byla snesitelnější, když s ním byla Mina. I stín, který se usídlil hluboko v jeho nitru, se pak držel zpátky.

Policejní skupina, do níž Mina patřila, si znovu získala důvěru vedení, což znamenalo, že byla Mina většinou hodně vytížená. A když nebyla, naplánoval Umberto z ShowLife Productions Vincentovi turné tak, aby se s až sadistickou přesností překrývalo s Mininým volnem. Bylo to, jako by se její šéfové a jeho manažer spikli, aby Mině a Vincentovi zneemožnili se vídat.

A pak tu byla ještě ta druhá věc. Záhada, která se nacházela doma v jeho pracovně a o níž se neodvažoval s Minou mluvit. Ani to mu nijak neusnadňovalo setkání iniciovat. Když o tom tak přemýšlel, nedalo se vyloučit, že právě tohle je zdrojem bolesti hlavy. Během podzimu té hádance věnoval stále víc

a víc své mentální kapacity, aniž se mu podařilo ji vyřešit. Byl si jistý jen tím, že se skutečně snaží brát vážně výhrůžku, která se v ní skrývá.

Ať už mu ten první vzkaz poslal před půlrokem kdokoli, musela to zjevně být neuvěřitelně trpělivá osoba. Vincent tím Minu nechtěl zatěžovat. Musí tuhle záhadu vyřešit sám.

Přesto po každém představení doufal, že tam bude, že na něj bude čekat v zákulisí stejně, jako když se potkali poprvé tehdy v Gävle. Samozřejmě k tomu nikdy nedošlo. Měla svůj život, on měl svůj. Každopádně se vídají jen zřídkakdy.

Naopak se svou rodinou strávil od konce léta podstatně víc času než kdy dřív. Kvůli zlomené noze chodil o berlích, a to znamenalo, že několik měsíců nemohl vystupovat na scéně. Poprvé byl doma každý večer, a vlastně i přes den, přesně jak si to jeho žena Maria vždycky přála. Už po pár dnech se ovšem ukázalo, že po tom touží mnohem méně, než se doposud domnívala. Dokonce i děti se začínaly podezíravě vyptávat, proč je pořád doma.

Stín v jeho nitru opět ožil.

Když znovu začal jezdit na turné, nebyl nikdo šťastnější než jeho rodina. Šlápl na plyn a často měl v jediný den dvě představení. Důležité bylo pořád se něčím zabývat. Nemyslet na to, na co je lepší ani nepomyslet.

Podíval se ke stropu. Je možné zavařit si mozkové závity? Co když si poškodil mozek, protože ho příliš zatěžuje? Nejspíš ne. Ale stejně si to raději ověří. Protože v tuhle chvíli, na podlaze divadla Scala v Karlstadu, mu to tak přišlo. Povzdechl si, přimhouřil oči a přidal bolest hlavy na dlouhý seznam věcí, o kterých by si rád promluvil s Minou.

AKAI PROCHÁZEL PEVNÝM krokem po nástupišti metra. Už dávno se naučil, že stačí vypadat jako někdo, kdo ví, co

dělá, a nikdo se ho na nic neptá. Svoji úlohu sehraje i zářivě žlutá vesta, kterou má na sobě. Protože pro lidi, kteří se takhle pozdě večer vracejí unavení z práce, je v ní paradoxně ještě neviditelnější. Je jenom jedním z těch, co tady v metru pracují. Nikdo, komu je potřeba věnovat pozornost. Koneckonců byla svým způsobem pravda, že tu má práci. Jen ne takovou, jakou lidé čekají.

Došel na konec nástupiště a otevřel branku, celou dobu si dával pozor, aby kamerám u stropu neukázal tvář. Je jen obyčejný servisní technik a jde splnit úkol. Nic víc. Naštěstí kamery nedokázaly zaznamenat chrastění sprejů v jeho tašce.

Za brankou sešel po schůdcích z nástupiště dolů do tunelu. Tunely vlastně neměl rád, bylo to v nich příliš nebezpečné. Nové vlaky byly mnohem tišší než ty staré. Takže sprejeři, kteří se sem dolů dál odvažovali, riskovali stále častěji neohodu.

Navíc on už dávno posunul svůj umělecký projev dál. Graffiti bylo pro amatéry. Pracoval spíš s plakáty a šablonami. Devadesátkové retro. Jasně, už to nebylo, co kdysi, od okamžiku, kdy někteří začali tvrdit, že odhalili identitu jeho osobního boha Banksyho, ale Akai byl přesvědčený, že on tento druh umění posunul na novou, moderní úroveň. Jeho předchozí výstavy v historickém centru Stockholmu tuto domněnku jen potvrzovaly. Skoro ho šokovalo, kolik jsou lidé ochotní zaplatit za jeho práci, aniž by vůbec věděli, kdo je. Akai bylo jen jeho umělecké jméno. Stejně jako Banksy neměl v úmyslu komukoli prozradit, jak se vlastně jmenuje. Zůstane dál záhadou uměleckého světa.

Dole si po pár metrech rozsvítil čelovku. Tunel se v těchto místech rozšiřoval, aby se tu zaměstnanci mohli pohybovat bez rizika, že se dostanou příliš blízko ke kolejím. Věděl, že služebna leží ještě kousek dál. Místnost, kde často pobývala i holka jeho kamaráda, která tu pracovala jako technik firmy MTR zajišťující provoz metra. Akai kámošovi slíbil, že jí jako dárek k narozeninám celý ten prostor vyzdobí. Mělo to být překvapení. Až brzo ráno přijde a vejde dovnitř, nebudou

na ni čekat jen betonové zdi. Vstoupí do lesa. Všechny stěny budou pokryté stromy a keři a mezi nimi se bude schovávat trolí rodinka ve stylu Johna Bauera. Bude to naprosto úžasné.

Prošel kolem jedné své starší malby v tunelu. Bylo na ní pár jeho známých, které tady dole potkal. Někdo přes obličej jednoho z kamarádů napsal „Byla jsem tu, Sussi“. Zatračení vandalové.

Pod nohama mu skřípal štěrk. Ve světle čelovky se o kousek dál objevily dveře do služebny. Vyhnul se velké hromadě štěrku – a zarazil se. Něco tu nesedělo. Znovu se otočil k haldě. Byla tak vysoká, že mu sahala skoro až po zadek. Že je dole v tunelech štěrk, nebylo zas až tak zvláštní, tady dole se dalo najít leccos. Ale na několika místech z hromady vyčuhovalo cosi bílého. Připomnělo mu to něco, co viděl ve filmu, ale nedokázal to nikam zařadit. Odhrabal trochu štěrku a okamžitě prudce ucouvl. Pochopil, co to je.

Kosti.

Někdo je sem musel dát jako hloupý vtip. To je jediné vysvětlení. Ale jaké zvíře má takhle velké kosti? Pokusil se jednu ze štěrku vyprostit, jenže hromada se pohnula. Štěrk se sesunul na stranu a odhalil další kosti. Ve světle čelovky se na něj hořce usmívala lebka.

Lidská lebka.

Akai nevěděl, jestli nejdřív zaječel, nebo se dal na útěk. Rozhodně ale udělal obojí.

ZBÝVÁ TRINÁCT DNÍ

MINA FASCINOVANĚ ZÍRALA na obložený chléb na talíři před sebou. Musela se v duchu pochválit. Dřív by pro ni jedinou myslitelnou variantou snídaně byl jen jogurt s dokonale zataveným víčkem. Teď se ale chystá pozřít krajíc chleba, který mohl být předtím vystaven všemu možnému. A včerejší večeři u Niklase si skutečně vychutnala. I když ji trochu narušilo to, jak se mu udělalo mdlo. Ale Nathalie ji ujistila, že to rozhodně není nic, co by se stávalo běžně. A dal se celkem rychle zase dohromady. Mina doufala, že vzal její doporučení vážně a dnes ráno se vydal k lékaři.

Takže večeře s dcerou a bývalým manželem. Její život nabral skutečně nečekaný směr. Lhala by, kdyby tvrdila, že to byla jednoznačně snadná a přímá cesta vpřed. S Nathalií jako by spíš tančily čaču, dva kroky vpřed, jeden vzad. I tak to znamenalo, že se pomalu posouvaly tam, kde jsou dnes. Dokážou společně povečeřet. Všichni tři.

Mina ukousla sousto a vychutnávala si kombinaci másla se sýrem a paprikou na nasládlém žitném chlebu s plným vědomím, že čistě z výživového hlediska si mohla klidně dát pořádný kus bábovky. Ale vždyť už jsou skoro Vánoce.

Zajímalo by ji, jak je bude slavit Vincent. Přirozeně že s rodinou. Mají o Vánocích velkou rodinnou sešlost, nebo slaví spíš v poklidu? Così ji uvnitř bodlo a rychle zahrnala myšlenku, že by to mohla být žárlivost. Chyběl jí. Nebyli v kontaktu. Od doby, kdy v létě zachránil Nathalii život, si dali vědět jen párkrát. Důvodů bylo víc. Jednak ani jeden z nich nevyňikal uměním společenské konverzace. A jednak měla Mina spoustu práce s pomalým, ale bezpečným budováním křehkého vztahu s vlastní dcerou. Také Pederova smrt vytvořila zvláštní odstup, který si smutek žádal a který potřebovala.

Když si vzpomněla na svého kolegu, začaly ji pálit oči.

A pak tu byl ještě drobný detail: nevěděla, co jeden pro druhého vlastně znamenají. Myslela na Vincenta častěji, než byla připravená sama sobě přiznat. Ale jak už řekla, měl rodinu. A nesmírně žárlivou manželku. Mina mezi ně nechtěla vstupovat.

Proto se zabrala do práce a využívala ji jako omluvu, proč se nemůžou vidět.

Přiměla se soustředit na ranní pořad v televizi, aby se vyhnula dalším úvahám. Do studia přišel písničkář Niklas Strömstedt a chystal se zahrát písničku Zapal svíčku. Triad! Nejmenovala se tak kapela, co to hrála původně? Zoufale se snažila vzpomenout si, kdo byli její další dva členové, ale vybavovali se jí jen Orup a Anders Glenmark, kteří společně s Niklasem Strömstedtem vystupovali jako kapela GES. Zazněla píseň, kolem hořely zapálené svíčky pro dokreslení atmosféry a Mina proti své vůli cítila, že ji přemáhá cosi jako vánoční nálada. Vánoce ovšem nesnášela. Když byla dítě, byly to svátky, které byly všechno, jen ne oslavou klidu a míru. Až když se později přestěhovala k babičce, byly svým způsobem klidné, ale velmi prosté.

Mina se zvedla a došla si pro další kávu. Když si znovu sedala, koutkem oka zkontrolovala telefon na konferenčním stolku. Možná by měla Vincentovi poslat SMS s přáním k Vánocům. Otázkou ovšem bylo, co by z něho vyčetl. Ale přetlumočit si „Veselé Vánoce“ nějak jinak snad ani nejde. Veselé Vánoce jsou prostě jen Veselé Vánoce. Přání radostných svátků mezi přáteli.

Natáhla se pro telefon. Začala psát. Vzápětí text vymazala. Znovu něco napsala. Vymazala. Napsala. Přidala za *Veselé Vánoce* smajlíka, ale hned si to zas rozmyslela. Vincent nebyl typ člověka, kterému se posílají smajlíky. Odmazala ten rozesmátý obličejík, ale *Veselé Vánoce* tam nechala. Pak klepla na odeslat.

Když Niklas Strömstedt dozpíval, už té zprávy litovala.

SNĚŽILO UŽ DÉLE než týden. Vincentův pozemek a stromy kolem domu v Tyresö vypadaly jako obalené pořádnou vrstvou vaty. Když byl malý, sníh miloval, ale když vyrostl, přešlo ho to. Možná to mělo co do činění s hrablem, které teď držel v ruce. Sníh už nebyl taková legrace, když se o něj člověk musel sám postarat.

Byl navíc celý rozlámaný po noci v *nightlineru*, jak se říkalo lůžkovým autobusům, které během turné využívali a kde měl cestou z divadla Scala v Karlstadu spát. Nemohl usnout až do chvíle, kdy autobus ve čtyři hodiny ráno dorazil do Stockholmu a zastavil na mostě Barnhusbron, kde parkovaly i ostatní vozy, které tu noc do města dorazily. Podařilo se mu na parkovišti na tři hodiny usnout, pak si celý rozespálý zavolal taxi na cestu domů.

Vincent tu a tam pohlédl ke kuchyňskému oknu, kterým viděl svou rodinu u snídaně. Slíbil, že než budou muset Aston a Rebecka odejít do školy, prohází chodník. Podebral hrablem závěj, nabral tolik sněhu, kolik zvládl, a odhodil ho na trávník, který byl někde pod bílou záplavou. Před ním se objevil malý obdélník země zbavený sněhu, pod nímž teď prosvítala štěrková cestička. Tak, už začal. Ale o to zřetelněji teď vynikalo, kolik toho má ještě před sebou.

Protáhl se a opřel si ruce o bedra. Jeho dech se před ním srážel v páru. Mráz udeřil naplno. Sníh obvykle napadl až v lednu, pokud vůbec. Tady jižněji bývala spíš jen břechka. Ale letos všechny ukazatele nasvědčovaly tomu, že tahle zima bude po dlouhé době výjimečně studená a bohatá na sníh. Na Vincentově zahradě leželo nejméně dvacet centimetrů sněhu. A to byla sotva půlka prosince. Zatímco se rozhlížel kolem, na jeho pečlivě vyhloubený obdélník znovu napadal čerstvý sníh.

Sisyfos.

Připadal si jako Sisyfos.

S povzdechem došel ke vstupním dveřím a opřel hrablo o zeď. Děti si zkrátka budou muset cestu do školy prošlápnout. Než stihl otevřít, vyběhl ven Aston v zimní kombinéze.

„Napadlo ještě víc sněhu!“ křičel. „Miluju sníh!“

Vrhl se po zádech do sněhové peřiny a začal dělat andělíčky. Zdálo se, že ho mráz vůbec netrápí.

„Tati, postavíme odpoledne sněhovou jeskyni? Nebo iglú? Prosím!“

Vincentovi se mihl před očima obraz všech těch doupat ze sněhu, ve kterých si jako malý hrál. Nebo spíš před kterými si hrál, protože „jeskyně“ byly jen úzké průlezy prokopené v hromadě sněhu na dvorku. Otrásl se. Nikdy se neodvážil jimi prolézat. Ale jejich kouzlo chápal. Stavět si svůj vlastní svět byla prostě zábava. Každý si svým způsobem přece buduje vlastní svět, minimálně v představách, protože každý vnímá svou realitu jinak, jenže...

„Tati?“ ozval se Aston, stál už přímo u něj. „Dostal se ti ten sníh až do mozku?“

Vincent zamrkal a zrovna ve chvíli, kdy otevřel pusu, aby Astonovi vysvětlil, že na takovou jeskyni je potřeba mnohem víc sněhu, se ve dveřích objevila Maria.

„Žádné jeskyně se stavět nebudou,“ řekla rozhodně a založila si ruce na prsou. „Mohlo by to spadnout, je to životu nebezpečné. A proč proboha odhazuješ sníh v kožených rukavicích a kabátě od Huga Bosse? To si nemůžeš vzít praktičtější zimní oblečení jako všichni normální lidi?“

Měla samozřejmě pravdu. S tím oblečením i s jeskyněmi. Na druhou stranu Vincent žádnou péřovku ani takovou tu pletenou čepici s obrovskou bambulí, které vídal na všech kolem, neměl. A i doupata ve sněhu se dají postavit tak, aby se nemohla zhroutit. Je zapotřebí buď přemýšlet v šestiúhelnících, jako to dělal Buckminster Fuller, nebo kvádry skládat do oblouku tak, aby se jejich hmotnost rozložila na všechny. Kdyby tu bylo víc sněhu, tak by... Pak si všiml Mariina pohledu a odkašlal si.

„Tvoje matka má pravdu,“ řekl Astonovi. „A abychom mohli postavit iglú, potřebujeme led.“

„Tak jo!“ souhlasil Aston a znovu si lehl do sněhu. „Tak ho uděláme v mrazáku!“

„No, do mrazáku se vejde dvě stě sedmdesát osm litrů,“ počítal Vincent. „Rozděleno do sedmi polic. Povrch takového iglú by měl...“

Vtom za sebou uslyšel, jak si jeho žena hlasitě odkašlala.

„Mrazák je moc malý,“ uzavřel diskuzi. „Kde máš vůbec batůžek?“

Maria vzdychla a zašla dovnitř pro batoh. Aston se posadil a snažil se uplácat sněhovou kouli. Vincentovi bylo jasné, komu je určená.

„Ne! Musím pro klíče od auta, ať už můžeme vyrazit.“ Otočil se rychle k Astonovi zády a vešel do domu.

„Mimochodem,“ napadlo Vincenta v předsíni. „Pokoušel jsem se volat tvou sestře, abychom nějak sladili plány ohledně dětí přes Vánoce, ale zdá se, že má vypnutý telefon. Už několik dní. Nevíš, jestli je někde na cestách nebo tak?“

Maria zlostně nacpala do batohu podvlékačky.

„Nemluvila jsem s Ulrikou celou věčnost,“ odsekla. „Musíš si svou bejvalku hlídat sám.“

„O to se taky snažím,“ kontroval Vincent. „Jen že jí to není podobné.“

Došel do kuchyně a vzal si klíče od vozu. Přitom rovnou zvedl telefon a zavolal Ulrice.

Žádná odpověď, přesně jako minule.

Naťukal SMS, v níž ji prosil, aby se ozvala, hned jak bude mít čas. Do Vánoc zbývá už jen pár dní.

Všiml si, že mu napsala Mina. Jen krátký vzkaz, *Veselé Vánoce*. Nebyl si jistý, co by jí měl odpovědět. Ten vzkaz byl jako výzva, jako by ho žádala, aby nějak definoval to, co mezi nimi je. Rovnováha jejich vztahu byla velmi křehká a mohla se snadno převážit na obě strany. Kdyby odpověděl stejně krátce, jako by tím potvrdil, že odteď mají jen povrchní vztah ze slušnosti a nic víc. Kdyby přišel s něčím osobnějším, dal by jednou provždy jasně najevo, že chce být víc než jen kolega. A to by otevřelo Pandořinu skříňku plnou otázek ohledně toho, co by si přál, aby mezi nimi bylo.

Veselé Vánoce.

Sakra.

Po chvílce váhání nakonec zhasnul obrazovku a zastrčil telefon do kapsy. Musí jí odpovědět později, potřebuje víc času na přemýšlení.

„Tati, jdeš už?“ volal zvenku Aston. „Přijdu pozdě!“

„Hned jsem tam!“ ujistil ho.

Na zlomek vteřiny ho napadlo, že by měl zavolat k Ulrice do práce a ověřit si, jestli není nemocná nebo jestli se něco nestalo. Jenže Maria by určitě měla spoustu řečí, že je k její sestře příliš pozorný. Ulrika se ozve, až bude moct.

Sebral z lavice klíče od auta a cestou ven ještě zašel zkontrolovat, že jsou dveře jeho pracovny zamčené. Před pár měsíci začal pokoj kvůli rodině zamykat. Kdyby někdo z nich jen zahlédl, co uvnitř má, vyvolalo by to otázky, na které nedokázal odpovědět. Možná by je to i vyděsilo. Stejně jako to vyděsilo jeho samotného.

„JSOU SI JISTÍ, že to jsou lidské kosti?“

Mina se snažila zhluboka, pomalu dýchat. Neexistovalo příliš míst, na kterých by chtěla být ještě méně než právě tady. V temných, špinavých tunelech tvořících síť stockholmského metra. Navíc mrzlo. Za normálních okolností měla chlad ráda. Ale všechno má své hranice. Její dech se změnil v bílou páru a ona se objímala rukama, aby nepromrzla.

„Ano, technici si byli naprosto jistí, byla mezi nimi osteoložka,“ potvrdil Adam a snažil se potlačit zívnutí. „Takže odbornice na kosti. Ví, co dělá. Jinak bychom tu přece nemuseli být takhle brzo. Za normálních okolností jsem touhle dobou sotva vzhůru.“

Z jeho hlasu poznala, že ani jemu nedělají klaustrofobické prostory tunelů dobře.

„A my jsme si zase jistí, že na téhle trase zastavili vlaky,“ vzdychla a v kuželu světla z baterky dál opatrně kladla jednu nohu před druhou.

Něco se jí bleskurychle mihlo před nohama. Nestihla si všimnout, co to bylo, ale i tak vykřikla.

Začala zuby a šla odhodlaně dál, i když jí srdce bilo tak prudce, že měla pocit, že se jí každou chvílí rozskočí hrudník. O kousek dál bylo trochu víc světla a ona zahlédla pohybující se postavy. To jí pomáhalo odvést pozornost od všech děsů, které se skrývaly v černočerné tmě, a soustředit se na pracovní záležitosti.

„Dobré ráno, Mino. A Adame,“ přivítal je vedoucí týmu techniků a pokýval hlavou. „Tedy ne že by tohle ráno bylo nějak zvlášť dobré, že.“

Ukázal směrem k místu, kde dřív byla – jak Mina pochopila – hromada šterku, ale odkud už technici odmetli většinu kamínků. Zůstala tam jen úhledná hromádka kostí.

„Jednoznačně to jsou lidské kosti. Po předběžném ohledání se zdá, že pocházejí z jednoho těla, ale nemůžeme to potvrdit, dokud se nedostanou k forenznímu antropologovi, který je poskládá dohromady.“

Mina si prohlížela kupku kostí a třela si promrzlé ruce o sebe. Kostí působily skoro jako nějaký oltář. Byly pečlivě srovnané, symetricky rozmístěné, nahoře trůnila lebka. Něčím jí to připomínalo jakýsi rituál, ale dávala si pozor, aby se na tenhle pocit příliš neupnula. Dělat jakékoli závěry na samém začátku vyšetřování bylo příliš nebezpečné. Opravdu ji zaskočilo, že tento případ přistál na stole právě jim. Staré kosti nebyly tak úplně jejich parketa. Ale předpokládala, že okolnosti nálezu z toho udělaly něco, co se vymykalo normálu.

„Máme se čeho chytit při identifikaci?“ zeptala se a ustoupila o krůček stranou, aby pustila dopředu Adama.

Dávali si dobrý pozor, aby nešlápli příliš blízko a nekontaminovali místo činu. Přestože to bylo k ničemu, neubráníla se impulzu a rozhlédla se. Reflektory rozestavené kolem ozařovaly část prostoru. Opět se jí začala zmocňovat

panika. Všude kolem se povalovaly odpadky a měla pocit, že v přítomí se něco hýbe. Usoudila, že to jsou krysy, a otrásla se.

Nebyla tady poprvé. Když nastoupila k policii, musela se dolů do tunelů vydat několikrát pro podezřelé. Věděla o lidech, kteří tady žili. V ústraní, v přítomí, daleko od světa nahoře, schovaní před skutečností. Nedokázala si ani představit, jaké to musí být.

Technik na ni opět promluvil a ona se donutila obrátit pozornost k němu, pryč od toho, co se hýbalo ve tmě, daleko za světly reflektorů.

„Nenašli jsme nic, co by mohlo vést k identifikaci. Žádné šaty. Žádné průkazy totožnosti. Na některých odpadcích bychom mohli najít DNA, které by nás případně mohlo dovést k pachateli. Odvezeme na analýzu všechno, co najdeme ve velkém okruhu kolem kostí. I když si stejně myslím, že jestli tu něco objevíme, bude to patřit tomu ‚umělci‘, který nám nález ohlásil. V každém případě v lebce zůstaly zuby, to by mohlo identifikaci usnadnit. A jedna stehenní kost nese známky rozsáhlé fraktury, je na ní několik zhojených zlomenin.“

„Zlomenina stehenní kosti...“ přemýšlela Mina. „Jak dlouho jste říkal, že to tu leželo?“

„Těžko říct. To je Mildina práce, ale určitě pár měsíců. Ty kosti nevypadají úplně čerstvě. Ale to střílím jen tak od boku. Přesně vám to poví Milda,“ odpověděl neurčitě technik.

Mina se podívala na Adama, aby si potvrdila, jestli ho napadlo to samé. Zrovna pečlivě zkoumal hromádku kostí a na čele se mu rýsovaly hluboké vrásky. Pak se mu pohled rozjasnil a otočil se k ní.

„Myslíš, že je to...“

„Ano, myslím,“ přikývla Mina. „Zavolám rovnou Julii.“

Mlčky si prohlíželi hromádku. Pokud to skutečně byly pozůstatky osoby, kterou měli na mysli, bude z toho mezi novináři pozdvižení. A podnítí to opravdu hodně otázek.

RUBEN SE PROBUDIL zbrocený studeným potem. Něco se mu zdálo a pak před sebou uviděl Pederův obličej. Stávalo se mu to v poslední době často. Peder měl našedlou kůži a chyběl mu velký kus týlu. Ale to na tom snu nebylo nejhorší. Nejhorší byl jeho pohled, oči, které se na něj významně dívaly a viděly Rubenovi až do nitra. Právě to ho probudilo. Peder nemusel nic říkat, protože Ruben už věděl, co mu chce říct.

Může to kdykoli skončit.

To bylo Pederovo poselství. Život má dvě možné cesty a obě jsou děsivé. Na jednu stranu by to mohlo skončit dřív, než bude Ruben připravený. Na druhou stranu, pokud to neskončí, znamená to, že zestárne. Každý den, který uplyne, bude o jeden den starší. Zhluboka se nadechl a přejel si rukama po obličejí. Proč sakra musí zestárnout? To byla snad ještě horší alternativa.

Povlečení zašustilo a v posteli vedle něj se někdo pohnul. Panebože! Ona tu ještě je. To je ten problém, když si člověk přivede mladou kost. Ty nad třicet aspoň chápaly, že bude pro oba lepší probudit se ráno každý ve své posteli, jít si svou cestou a už se nikdy nevidět. Ty mladé tuhle hru nehrály tak dlouho, pořád ještě věřily, že je dobrý nápad zůstat ležet a užít si ráno. Měly romantické představy o společné snídani a podobné hlouposti. Ve skutečnosti ale nikdy nebyl dobrý nápad vidět se znovu za denního světla.

Rozhodně ne, když světlo prozrazovalo, jak je doopravdy starý.

Podíval se na hodiny na mobilu a tiše zaklel. Nějak se mu včera večer podařilo vypnout budík. Přejde na policejní stanici pozdě. Navíc ho už sháněla Julia, šlo o nějaký nález včera pozdě večer. Ve stejné chvíli, kdy mu před restaurací Riche zabrala tahle holka, se zjevně našlo něco dole v metru. No jo. Ostatní se o to prozatím postarají.

Zničehonic ho chytila křeč do levého lýtko, musel se kousnout do rtu, aby nevykřikl. Opatrně skrčil nohu, aby si ji promasíroval a přitom nevzbudil ženu vedle sebe. Napjal sval. Byl tvrdý jako kámen. Podobné křeče už ho nějakou dobu trápily. Když večer před spaním málo pil, dostal z nedostatku tekutin ráno křeč. Jenže když zas pil vody dost, musel jít v noci dvakrát nebo třikrát čůrat, jako nějaký dědek.

Je starý, starý, starý.

Až bude jeho dcera Astrid v pubertě, nebude už mít tátu mezi živými.

Hluboce vzdychl. Začíná se z něho stávat zoufalec. Věděl to. Nejenže nechtěl zestárnout, ale chtěl zpátky i svoje někdejší lovecké schopnosti, co se týče opačného pohlaví. Jeho psycholožka Amanda se zatvářila, jako by mu chtěla dát pohavek, když jí to řekl. Ale co s tím nadělá? Amanda je ještě mladá, nemůže to chápat.

Natáhl se k nočnímu stolku a vzal si dvě kapsle, které na něm ležely. Byl to takzvaný doplněk stravy, který si našel na internetu, a měl podpořit potenci i produkci testosteronu. Byl přesvědčený, že je to jasný podvod. Ale i tak si zaplatil roční předplatné, jen pro sichr. Šest set švédských korun měsíčně. Spolkl pilulky a pak nadzvedl peřinu, aby se podíval na osůbku vedle sebe. Ležela na boku, nahé pozadí jen pár centimetrů od něj. Potkal ji před starým klubem u náměstí Stureplan, kam začal zase chodit. Už byl na cestě domů po nepovedeném večeru, když ji zahlédl venku kouřit. Došel k ní a zeptal se jí, jestli se jí líbí uniformy, a na rozdíl od holek uvnitř to na ni zabralo, přestože to bylo hodně ohrané.

Položil ruku na její hladké boky a ucítil živočišné teplo její kůže. Byl si skoro jistý, že se jmenuje Emmy. Nebo možná Emily. Něco s y na konci.

Hladil dál její boky a ona se k němu ospale přitiskla. Julia chvíli počká a Amanda ať si říká, co chce. Život je krátký. A jak mu dával Peder každou noc jasně najevo, člověk nikdy neví, kdy bude po všem.

VINCENT SEDEĽ VE své pracovně. Knihovna za jeho zády se za poslední rok co do množství knih zmenšila a připomínala spíš výstavní vitrínu. Od té doby, kdy vyšlo najevo, že se Mistr mentalista před dvěma a půl lety podílel na řešení záhady s Jane, nadšení obdivovatelé mu začali posílat skládačky, rébusy a hádanky k vyřešení. Jako kdyby považovali za jasně dané, že jeho největší zálibou jsou záhadné hlavolamy. Jak blízko smrti tehdy byl, už tolik lidí nevědělo.

A tak úplně se nepletli. Bavilo ho je řešit. Když měl čas. Spousta z nich byla lehká. Oblíbené byly dopisy od obdivovatelů rozstříhané na několik dílů. Ale jiné byly mnohem náročnější. Jeden anonymní obdivovatel mu posílal ty nejobskurnější skládačky a hádanky, se kterými se kdy Vincent setkal. Nebyly podomácku vyrobené, zdálo se, že pocházejí ze všech koutů světa. Odesílatel se v tomhle oboru zjevně vyznal. Že jsou od stále stejné osoby, poznal Vincent podle rukou psaných vzkazů, které byly vždy přiložené a obsahovaly často ještě nějakou hádanku.

Ale teď měl zrovna plnou hlavu jiných rébusů. Těch, které si pověsil na stěnu nad psacím stolem. Bylo to něco jako myšlenková mapa, kterou si ve svém bytě udělala Mina, když spolu pracovali poprvé. Koláž ze stop, která by s trochou štěstí mohla objasnit souvislosti, ukázat vzorec, který byl dosud skrytý. Jeho zeď ovšem nepokrývaly fotky a nákresy, ale reálné předměty rozmístěné na časové ose s poznámkou na lepicím papírku pod každým z nich.

To byl důvod, proč nikdo z rodiny nesměl vstoupit do jeho pracovny. Bylo by nepříjemné, kdyby si začali mysleli, že se úplně zbláznil. A ještě horší by bylo, kdyby pochopili, co ta časová osa představuje. Vincentovi bylo jasné, co z informací na zdi vyplývá: někdo mu chce ublížit.

Nechtěl o tom člověku přemýšlet jako o nepříteli. Jeho nemesis? Spravedlivý trest? Ne, to znělo ještě hůř. Že by jeho

stín? No, proč ne? Kdykoli mu poštou přišla nová zásilka, stín v jeho nitru se probudil k životu. Jako kdyby už nebyl jen uvnitř, ale zhmotnil se venku, v reálném světě, a terorizoval ho.

Stín má přece vždy tvar toho, kdo ho vrhá, možná ještě deformovanější. A ten, kdo mu ty předměty posílal, působil dojmem, že přesně ví, jak Vincent přemýšlí. Jako kdyby mu zásilky přicházely od hororové verze jeho samotného. Pokyval hlavou. Stín je odpovídající jméno.

Úplně vlevo byl na časové ose zalaminovaný článek z novin *Hallands Nyheter*, ten s fotografií Vincenta s nezřetelnou kouzelnickou bednou v pozadí. Tou, v níž zemřela jeho matka.

KOUZELNÝ KUS? JEN POHROMA!

Četl ten titulek už tolikrát, že by to ani nedokázal spočítat. Před dvěma a půl lety ho někdo poslal Rubenovi a z Vincenta se kvůli tomu stal hlavní podezřelý ve vyšetřování vražd Tuvy, Agnes a Bobbana. Zločinu, za kterým nakonec stála jeho zmizelá sestra. Nejdřív byl přesvědčený, že článek také poslala Jane, protože součástí jejího plánu bylo svalit vinu za vraždy na Vincenta. Jenže ona to nebyla. I tak ale kvůli článku vyplula na povrch Vincentova minulost. Minulost, na kterou se tak dlouho snažil zapomenout. Policii se jen taktak podařilo zabránit tomu, aby se to celé dostalo na veřejnost.

Pod článkem měl spleené kousky skládačky připomínající dílky hry Tetris, které mu začaly chodit hned po sestřině smrti. Všechny obsahovaly anagramy původního titulku a nečekaným způsobem společně utvářely slovo VINEN. Myslel si, že jsou od Novy, která se snažila odvést jeho pozornost od toho, co se dělo na Epicuře. Od Novy, která založila své učení na chronické bolesti, jíž trpěla, a která měla málem na svědomí i Nathaliinu smrt. Ale když ji s tím konfrontoval krátce předtím, než zemřela, uvědomil si, že skládačka musela přijít od stejné osoby, která poslala Rubenovi ten článek.

Od jeho Stínu.

Vedle slepených dílků bylo vánoční přání, které mu přišlo spolu s posledním kusem skládačky a na němž byl ten znepokojivý vzkaz. Během čtyř měsíců, které od té chvíle uběhly, se mu nepodařilo záhadu vyřešit.

JSI PROSTĚ NEPOUČITELNÝ. To čekání mě unavuje.

Můžeš z toho vinit jen sám sebe.

Mohl sis vybrat jinou cestu. Ale to jsi neudělal. Takže tohle je tvoje omega. Začátek tvého konce.

PS: Jestli se divíš, proč skládanku dostáváš už teď, tak omega je, jak víš, 24. písmeno řecké abecedy. A 24 děleno dvěma – ty a já – je samozřejmě 12, tedy 24. 12., Štědrý večer. Takže předem veselé Vánoce!

Když Vincent dostal vzkaz o tom, že dosáhl své omegy, svého konce, pustil se okamžitě do pátrání po tom, co je v tom případě jeho alfou, začátkem. Pokud by se mu podařilo zjistit, co to je, mohl by možná snáze pochopit, co má teď skončit. Pak by se mohl začít bránit.

Netrvalo dlouho, než na to přišel – zase ten starý článek z novin. Na té fotografii. Jeho Stín obtáhl tužkou obrysy bedny tak, že čáry vytvořily písmeno A. Tedy alfa.

Takže to, co má teď skončit, muselo začít tam.

Na statku v Kvibille.

U jeho matky.

Když přestal být Vincentem Bomanem a stal se Vincen-tem Walderem.

Ale místo konce, kterým mu vzkaz vyhrožoval, začal dostávat poštou nejružnější dárky. Vánoční dárky, i když Vánoce ještě nebyly. První přišel v létě, hned jak uzavřeli vyšetřování Epicury. V balíčku našel desku pro něj neznámých raperů ze skupiny Renegades a na ní singl, který se jmenoval „Alpha Omega“.

Desku s EP nahrávkou tu měl vystavenou také, napravo od článku, připevnil ji na stěnu kouskem lepicí hmoty v každém rohu. Pod ní byly na lepicím papírku napsané všechny

informace, které se mu podařilo o vydání nahrávky zjistit. Moc toho nebylo. Píseň vyšla v roce 1987 u Coolaid Records a EP mělo červenou etiketu. Ale zdálo se, že kromě tohoto singlu kapela nic jiného nevydala, a ani zrapovaný text Vincentovi nic neříkal. Prozatím to nechal být.

Měsíc na to, v září, mu přišel další dárek, nová deska. Tentokrát album Led Zeppelin s názvem *Alpha & Omega*. Ukázalo se, že tohle vydání je vlastně vzácnost, pirátský záznam z živého vystoupení na čtyřech LP deskách, který bylo prakticky nemožné sehnat. Desky vyndal a vystavil si krabici plnou odřezků, ve které přišly.

Kromě názvu mělo tohle album s předešlou deskou společného ještě něco. I ono vyšlo v roce 1987.

Vincent moc dobře věděl, co mají ta čísla znamenat. Připomněla mu to jeho sestra Jane, když ho navedla na stránku číslo 873 v jedné knize. Osmého července ve tři hodiny. Matčino poslední léto. Když mu bylo sedm a kouzлил na dece v jejich zahradě.

87 znamenalo osmého července.

Máminy narozeniny.

Na statku v Kvibille.

Zase.

Vpravo od desek byl říjnový dárek. Tentokrát v balíčku doputovalo autíčko, přesněji německé auto vojenské policie značky Opel Omega. Tentokrát žádná alfa. Jenže první modely vozu Opel Omega vyjely z linky v roce 1987. A autíčko bylo vyrobené v měřítku 1:87.

Máma.

Kouzelnická bedna.

Svět iluzí.

VINEN.

V listopadu opustil původce všech dáreků téma alfy a omegy úplně a věnoval mu dar, který měl zcela jednoznačné vysvětlení. Dostal kouzelnický kufřík. Konkrétně zánovní sadu *The Great Houdini Magic Starter Set*. Tentokrát Vincent nemusel ani googlovat, předmět byl sám o sobě dostatečným zdrojem informací.

Harry Houdini byl králem úniků, který se proslavil tím, že se svázaný dokázal dostat z nádrže plné vody. Ze stejného typu, ve kterém Vincent s Minou málem zemřeli na farmě, kde Jane s Kennethem chovali norky. Odkaz na Houdiniho byl jasný, stejně jako narážka na jeho matku a bednu, ze které se už nikdy nedostala ven. Ještě než ošoupanou krabici otočil, aby si přečetl text na zadní straně, věděl, co se tam dozví. Ani ho nepřekvapilo, že kufřík s Houdiniho jménem byl vyrobený v roce 1987, jak tam stálo.

Od té doby Vincent žádný nový balíček nedostal a ani si žádný dostat nepřál. Jeho Stín mu už před půl rokem napsal, kdy přijde další. A ten den se blížil.

Omega... 24. písmeno řecké abecedy... 24 děleno dvěma – ty a já – je 12... 24.12... Štědrý večer... předem veselý Vánoce.

Ty a já.

Štědrý večer.

Včera bylo osmnáctého. Do Štědrého večera zbývá už jen šest dní. Ať už má ta osoba v plánu cokoli, začne to na Štědrý den. Jeho omega. A on pořád ještě nevěděl, co to znamená.

Vincent se znovu podíval na dárky připevněné na zdi.

Coolaid Records. Expertka, za kterou s Minou kdysi šli, aby se přiučili něco o sektách, jim vyprávěla o hromadné sebevraždě členů jedné takové skupiny v Jonestownu, která vypila otrávený mošt značky Kool-Aid. Něco podobného udělali i stoupenci Novy tenkrát na gymnáziu Ōstra Real.

Pirátský záznam, který bylo prakticky nemožné sehnat. Ten člověk tedy věděl, že sbírá vinylové desky, i když tenhle styl nepatřil k jeho oblíbeným.

Policejní vůz. Předpokládal, že to má poukazovat na Minu.

Dětský kouzelnický kufřík. Jeho Stín tedy věděl, že jako dítě miloval kouzla a jako dospělý se společně s Minou málem utopil v Houdiniho vodní nádrži.

Souvislost byla jasná. Ať už za tím vším stojí kdokoli, je to někdo, kdo velmi dobře zná zákulisí Vincentova života. A musí mít také velmi podrobné informace o jeho spolupráci s policií.

Vážně by si o tom všem měl promluvit s Minou. Měl to udělat už dávno, ale něco mu v tom bránilo už od chvíle, kdy před půl rokem dostal první vzkaz s tetrisovými dílky. Slabý hlásek v hlavě mu našeptával, že si možná zaslouží to, co má přijít. Že má Stín pravdu a že Vincent je svým způsobem vinen.

Otázkou zůstávalo, čím se provinil.

„JAK JSTE TO zvládla v těch tunelech?“

Soucitný tón Mildina asistenta Lokeho Minu nejdříve podráždil, nakonec ale jen pokrčila rameny. Musí se prostě smířit s tím, že se o jejím... zvláštním chování mluví.

„V práci se umím přes svůj strach přenést,“ odpověděla stroze.

Zdálo se, že Loke pochopil, co tím myslela.

„Tak to děláme trochu i my, když pracujeme,“ zamyslel se. „Držíme si odstup, ne tak velký, abychom zapomněli, že na stole před námi leží člověk. Ale dost velký na to, abychom mohli dělat, co musíme, a nenechali se ovládat svými city.“

„Přesně tak,“ usmála se na něj Mina.

Byla to nejdelší konverzace, jakou kdy s Mildiným jindy tak tichým pomocníkem vedla.

„Bude tu brzy, zaslechl jsem, že telefonuje se svým bývalým manželem,“ omlouval svou nadřizenou a přitom pečlivě vyrovnával na sterilní ocelový táč řadu nástrojů.

„V pořádku. Počkám,“ ujistila ho Mina a se zaujetím pozorovala Lokeho dlouhé, štíhlé prsty, které s vojenskou přesností uspořádávaly předměty na tácu.

Ticho v ozářené místnosti trhalo uši a Mina zoufale hledala něco, čím by ho prolomila.

„Jak to vypadá s vaší kariérou? Bude dalším krokem úvazek soudního lékaře?“

V duchu zaklela. Mluví jako výchovný poradce promlouvající do duše vzpurnému pubertákovi. Lokemu přelétl přes obličej úsměv, položil opatrně na táč skalpel.

„Nejspíš by to tak mělo být,“ usoudil.

Minu fascinovalo, jak se mu daří pokládat nástroj za nástrojem na kovový povrch bez jediného cinknutí.

„Jenže mým kariérním ambicím stojí v cestě jedna velká překážka. Jsem tu spokojený.“

Pokrčil rameny. Mina ho pozorovala s ještě větším zaujetím než předtím. Tohle slovo neslychala často. Spokojený.

„Vyhovuje mi, jak to mám zařízené, jakákoli změna by tuhle vysoce funkční rovnováhu mohla rozhodit. Moje práce mě baví, nepotřebuju usilovat o lepší pozici ani zlepšovat svou finanční situaci... Jak jste asi slyšela v kuloárech, něco jsem zdědil a mám se docela dobře. Zámožný asistent soudní lékařky. Takový oxymóron, proto ty drby. Mám život takový, jaký ho chci mít. Málokomu se podaří být spokojený. Beru to jako dar a vážím si toho. Ambice by moje plány jen mařily.“

Mina neodpověděla. Měla co dělat, aby vstřebala Lokeho slova i skutečnost, že jí věnoval hned několik vět za sebou. Navíc celkem zábavných a vznešených. Něco tak chytrého už dlouho neslyšela. A to, co řekl, ji přivedlo i k úvahám o vlastní spokojenosti. S životem. S vlastním bytím.

„Ty kosti jsou překvapivě hezké,“ pravil Loke a s obdivem si prohlížel kostru, která před ním ležela.

Mina hledala nějakou vhodnou odpověď, ale nic ji nenapadalo. Loke mluvil dál a ukazoval na kosti.

„Podívejte se sem. Jsou úplně čisté. Vlastně nikde nejsou žádné biologické zbytky. Všechno maso je pryč. Naprosto neobvyklé. A také trochu divné, já...“

„Ahoj! Promiň, že jdu pozdě! Měla jsem pár... no, komplikací, které bylo potřeba vyřešit. Ale už jsem tu! A zaslechla jsem, že máte nějakou teorii, kdo by mohla být ta osoba z tunelu? To jste zvládli rychle.“

Milda vešla dovnitř a zaujala Lokeho místo u tácu s nástroji. Loke se diskrétně stáhl a zmizel. Mina ukázala na kosti naskládané na ocelovém stole před sebou a začala.

„Tady. Prasklina na stehenní kosti. Máme vytipovaného člověka, který tomu odpovídá a je už čtyři měsíce nezvěstný. Jon Langseth. Před pár lety zdolával Mount Everest, ošklivě spadl a zlomil si nohu. Hodně se to řešilo.“

„Hm, ano, vzpomínám si na to. Bylo to celkem kontroverzní, protože když ho dostávali z té hory dolů, zemřel přitom jeden šerpa, že?“

„Ano, přesně tak. Vytáhli to znovu, když se psalo o jeho zmizení, proto když jsem dole v tunelu viděla tu zlomeninu, spojila jsem si to. Můžu se ale plést. Lidé si lámou nohy běžně. Ale asi by stálo za to začít z téhle strany, ne?“

Milda přikývla.

„Dává mi to smysl. Začnu tím, že se spojím s forezním odontologem, aby si sem přišel udělat snímky zubů, a pak uvidíme, jestli se budou shodovat se záznamy Langsethova zubaře. V mezičase si prohlédnu kosti a uvidíme, jestli dokážu zjistit ještě něco dalšího.“

„To zní dobře. Víš, kde mě najdeš.“

„Jinak bys tu za chvíli byla zpátky a klepala na dveře,“ směla se Milda, ale v očích se jí úsměv neodrážel.

Působila unaveně a Mina se jí už už chtěla zeptat, jestli je všechno v pořádku. Pak se ale zarazila. Nikdy se o soukromí druhých nezajímala. Ještě než za sebou zavřela dveře, zahlédla Mildu, jak se na pár vteřin ztěžka opřela o pitevní stůl. Pak se oklepala a natáhla se pro pár gumových rukavic.

SÁRA TEMERIČOVÁ VZHLÉDLA od počítače. Před ní stála Teresa, její nejbližší kolegyně z Národního operačního oddělení. Než Sára odjela do USA, bývala Teresinou šéfovou. Pak dostaly každá svou vlastní agendu, ale i tak byla Teresa pořád tím, na koho Sára spoléhala z celého oddělení nejvíc.

„Co víš o dusičnanu amonném?“ zeptala se jí Teresa, aniž by ji předtím vůbec pozdravila.

Sára překvapeně zamrkala.

„Ehm, je to typ soli,“ odpověděla a natáhla ruce ztuhlé po dlouhém psaní na počítači. „Ledek. Používá se v hnojivech, protože obsahuje hodně živin. Zajímavostí je, že pokud ho zahřeješ, změní se v rajský plyn. Ale při výrobě hnojiv se většinou ředí, protože je tu riziko, že by ve vyšší koncentraci mohl vybuchnout...“

Sára zmlkla. Došlo jí, kam tou otázkou Teresa míří. Mělo ji to napadnout hned.

„Promiň,“ vzdychla. „Zvažovala jsem, jestli by Zachary a Leah neměli jet v létě na nějaký švédský statek, dokud je tu vůbec ještě máme. Proto tohle spojení. Ale my tady v NOO hnojiva neřešíme.“

Zavřela notebook, opřela se lokty o stůl a podepřela si bradu dlaněmi. Její bývalý muž, Američan, říkal, že je to její *engaging pose*, způsob, jakým dává najevo zaujetí. Dokázal pojmenovat všechno. Jen ne to, proč se rozhodl zůstat v USA.

„Dusičnan amonný je také jednou z nejběžnějších složek podomácku vyrobených bomb,“ doplnila. „Když se smíchá s nějakou hořlavinou, nebezpečí výbuchu výrazně vzroste a může způsobit mnohem větší škody. Navíc je to oxidant, takže i když nevybuchne, zásobuje plameny kyslíkem a požár je větší a hůř se hasí. Jako trřaskavina funguje jak čistý dusičnan amonný, ANPP, tak i jako součást N34, což je přitom jen dusíkaté hnojivo pro zemědělské účely. Je to tak?“

„Jednička s hvězdičkou,“ zasmála se Teresa. „Připomněla jsi mi, proč jsi bývala moje šéfová.“

„Proč se na to ptáš?“

Teresa zavřela dveře Sářiny kanceláře a teprve potom pokračovala.

„Dostali jsme hlášení z několika podniků ve Skáne, které obchodují se zemědělskými potřebami,“ vysvětlovala potichu. „Takže jsi s těmi hnojivy nebyla tak úplně mimo. Ztratil se právě ledek. Krádež. Dohromady chybí asi deset tun. Je to víc než dost, abychom tady v NOO nastražili uši. Vzpomínáš si

na tu nehodu v čínském Tchien-ťinu? V roce 2015 tam došlo k mimořádně silnému výbuchu. Způsobil ho právě dusičnan amonný.“

Sára si to vybavovala velmi dobře. Záběry exploze kolovaly zpravodajskými relacemi překvapivě dlouho a po internetu ještě déle.

„Ale tehdy šlo o nějakých osm set tun, které vybuchly, ne?“ pátrala v paměti. „A my teď hledáme deset?“

„To je pravda. Ale ten ledek nebyl upravený do podoby výbušniny. I tak byla exploze vidět i z vesmíru.“

Sára hvízdlá.

„Kolem deseti tisíc raněných nebo mrtvých, přestože k tomu došlo v odlehlé části přístavu,“ pokračovala Teresa. „Doufám, že ani nikdy nezjistím, co by udělalo deset tun ledu upravených jako výbušnina v hustě obydlené oblasti. Třeba ve městě. Hádám, že by tam toho moc nezůstalo,“

„Nemůžou ty krádeže mít ještě nějaký jiný důvod? Proč by někdo kradl deset tun dusičnanu amonného?“ přemýšlela Sára. „Musí to být na zrovna na výrobu bomby?“

„Napadá tě jiný důvod? Nějak se mi nezdá, že by to byl sedlák, který chtěl ušetřit za hnojivo.“

Teresa měla samozřejmě pravdu. Sára se zamračila a zadívala se do prázdna. Bombové útoky nejsou žádná novinka. Všechna větší města ve Švédsku, a často vlastně i ta menší, čelí pravidelně nejrůznějším výhrůžkám výbuchem. Většinou jsou to jen plané poplachy, které mají lidi vyděsit.

Tohle je však něco jiného. Právě proto, že žádná výhrůžka nepřišla. Pokud bylo Teresino podezření správné, zrovna teď někdo někde v tichosti pracuje na obrovské bombě. Což byla ta horší varianta. Protože by to znamenalo, že to ten někdo nejspíš myslí vážně.

„To jsem si zrovna letos pod stromeček nepřála,“ zhodnotila situaci Sára. „Ale ber, nebo nech být. Takže co uděláme, abychom tu bombu našli?“

KDYŽ SE SEŠLI v zasedací místnosti, ovládl je zvláštní pocit. Připadalo jim, jako by tu něco chybělo. Jako by tu *někdo* chyběl. Na Pederově židli pořád nikdo neseděl. Zůstala prázdná, jako věčná připomínka toho, koho ztratili.

Julia si příchozí bedlivě prohlížela. Zkoumala všechny s výjimkou Adama. Zařídila pro celou skupinu včetně sebe hned v létě po Pederově smrti krizovou intervenci, jenže si nebyla jistá, jak moc to pomohlo. Pokud by to měla zhodnotit podle svého vlastního pokroku, tak byla k ničemu. Smutek ji stále tížil v žaludku jako velký kámen. Nebyl o nic lehčí ani těžší než předtím.

Odpovědnost dopadala nevyhnutelně na ni, protože skupinu vedla. U policie platila jasná hierarchie a od ní se odvíjející míra zodpovědnosti. Julia probděla mnoho nocí a krok za krokem procházela sled událostí, aby zjistila, jestli mohla udělat něco jinak, jestli mohla zabránit tomu, co se stalo. Ale ať se na to dívala z kteréhokoli úhlu, vždy došla k závěru, že nemohla udělat jinak vůbec nic, výsledek byl předem daný. Interní policejní vyšetřování dospělo ke stejnému závěru. Jenže její smutek to nijak nezmírnilo. Protáhla se a odkašlala si, aby upoutala pozornost ostatních.

„Dobře, jsme tu všichni,“ řekla a popošla k bílé tabuli. „Předem chci jen podotknout, že zatím ještě nevíme, co přesně vyšetřujeme. S největší pravděpodobností jde o hanobení lidských ostatků, ale stejně tak by mohlo jít i o zabití nebo o vraždu – k tomu zatím nemůžeme říct nic. V tomhle ohledu budeme tedy zatím pracovat bez jakýchkoli předčasných závěrů, je to jasné?“

Bosse se k ní přišoural a posadil se jí k nohám. Podíval se na ni svými velkýma psíma očima a ona se pousmála, vytáhla z kapsy pamlska a podala mu ho. Měla s ním dohodu. Když dostal dobrotu, ukázala směrem k Christerovým nohám a Bosse si k nim okamžitě lehl. Pak zase zvážněla a ukázala

na tabuli, na niž pověsila jednu fotografii a připsala pod ni jméno.

„Jon Langseth,“ řekla. „Zmizel beze stopy desátého srpna, tedy před čtyřmi měsíci a osmi dny. Čtyřicet jedna let, generální ředitel a podílový vlastník investiční společnosti Confido, ženatý, tři děti. Média předkládala jeho zmizení jako útěk a dávala ho do souvislosti s probíhajícím vyšetřováním potenciálního nezákonného jednání společnosti.“

„Zatracený spekulanti,“ zabručel Christer a podrábkal Bosseho za ušima. „Připravit poctivý lidi o peníze na důchod.“

„Svoje názory si nech pro sebe, Christere,“ napomenula ho Julia přísně a založila si ruce na prsou.

Ještě pořád se na Adama ani nepodívala. Byla přesvědčená, že by z jejího pohledu bylo jasné, že před sotva pár hodinami cítila jeho nahé tělo na sobě. V sobě. Vždycky si po tom připadala, jako by měla napsané na čele, že ji někdo přitahuje a že se cítí provinile. Adam ji ujišťoval, že pořád působí stejně chladně a přísně jako vždycky. Možná měl pravdu. Určitě do chvíle, než se potkají v jedné místnosti s Vincentem Walderem a jeho příšernou schopností číst lidem myšlenky. Pak by se nejspíš jejich tajemství provalilo.

„Ale Jon Langseth do zahraničí nikdy neodcestoval,“ pokračovala. „Už máme potvrzeno, že kosti z metra patří jemu. Dobrý postřeh, Mino. Zlomeniny na jedné ze stehenních kostí přesně odpovídají rentgenovým snímkům pořízeným po jeho nehodě na Mount Everestu. A Milda potvrdila i shodu chrupu se snímkem, které jsme dostali od jeho zubaře.“

„Mildin asistent řekl něco zajímavého, když jsem tam byla,“ přerušila ji Mina. „Poznamenal, že kosti jsou neobvykle čisté. Otázkou je, jestli to má co do činění s místem, kde jsme ho našli. Mohly by ho takhle dočista ohlodat krysy, které žijí v tunelech?“

„Pak by ale na kostech zůstaly stopy zubů,“ namítla Julia. „O tom se nikdo nezmínil.“

„Jak jsi dokázala vlízt dolů do těch špinavých tunelů, Mino?“ zeptal se posměšně Ruben.

Mina na něj vrhla nevraživý pohled, ale on se nedal odradit.

„Viděla jsi tam nějakou krysu? Slyšel jsem, že některý tam dole jsou takhle velký,“ oddálil dlaně asi deset centimetrů od sebe a významně se na ni podíval, „mezi vočima.“

„Jo, tak to pardon, myslela jsem, že ukazuješ velikost svého penisu,“ odbyla ho Mina.

Christer se zakuckal, až mu káva vystříkla nosem.

„No teda!“ vykřikl.

Julia vzdychla.

„No tak, soustřeďte se,“ probodla pohledem Rubena i Minu. „Vy dva vyzpovídáte manželku Jona Langsetha. Christer, ty prověříš, jestli by se v záznamech nenašlo něco, co by tuhle věc mohlo nějak osvětlit. Adame, ty si promluvíš s policistou odpovědným za vyšetřování Confida. Pedere, ty...“

Okamžitě zmlkla. Panebože, co to řekla? Do očí jí vhrkly slzy. Rychle se otočila ke svému týmu zády, aby to nikdo nezahlédl, ale věděla, že už je pozdě. Ticho jako by se odráželo od zdí. Polkla, znovu se otočila a snažila se nedívat na Pederoovu prázdnou židli.

„Rozchod,“ zavelela zastřeným hlasem.

Když ostatní odešli z místnosti, přešla pomalu k Pederově židli a položila ruku na opěradlo. Viděla ho před sebou, věčně ospalého od chvíle, kdy se jeho ženě narodila trojčata. Ale také pořád šťastného a pozorného. Zůstalo po něm prázdné místo, které nešlo zaplnit. Ale musí pokračovat dál bez něj. Práce nikdy nebere ohledy.

Vzdychla a vydala se do své kanceláře. Musí se nejdřív připravit na tiskovou konferenci. Novináři se na novinku ohledně Jona Langsetha určitě vrhnou, až ji policie zveřejní. Je potřeba to nějak dostat pod kontrolu. Vzpomínky na Pedera musí stranou.

Probíhali tunely. Byla v nich černočerná tma, ale znali každou píď nazpaměť. Věděli, kdy jezdí vlaky, jak rychle je potřeba přitisknout se ke zdi, vylézt na nějaký výčnělek nebo se vmáčkнуть do nejrůznějších koutků a výklenků, které tu všude byly. Věděli, kde zahrnout doprava, kde se dát doleva, a vždycky věděli, jak se dostanou zase domů. Tohle byl jejich domov. Jejich království.

Kroky za ním se blížily pořád víc a víc a on zrychloval, jak jen dokázal. Nohama se svižně a prudce odrážel od nerovného povrchu, ale stejně za chvíli ucítil na svém krku něčí dech.

Zastavil se. Toužil po tom, co věděl, že přijde. Toužil po objetí, po bezpečí rukou, které ho zezadu uchopily, po vousech, které ho šimraly na hladkých tvářích.

„Ha! Mám tě!“

Táta ho pevně sevřel v náručí, přesně tak, jak věděl, že to udělá. Přitiskl si ho na hrud. Když tatínka objal, obklopila ho měkká kůže jeho velké bundy. Byla z něj cítit vlhkost, tabák a cosi sladkého, co se kolem jejich tábořiště vždycky vznášelo jako lehká mlha. Takhle voněl táta.

„Teď končíme s hraním a začneme hledat jídlo,“ řekl táta a pustil ho. „Kručí mi v břiše.“

Neochotně přikývl.

Neměl rád, když se vydávali nahoru. Bylo tam tolik světla, takový hluk, vadily mu všechny ty zvuky a vjemy a ti lidé, co na ně zírali.

Chtěl zůstat v útrobách země, kde se cítil v bezpečí a milovaný.

Mezi svými.

Jenže věděl, že musí sehnat jídlo.

Takhle po obědě bývaly odpadkové koše nahoře přečpané vyhozenými zbytky jídla. Hodinky, které dostal k minulým narozeninám, ukazovaly skoro dvě. Musí si pospíšet.

Chytil se táty za ruku. Dokud jsou spolu, nic mu nahoře nehrozí.

„JE TI JASNÝ, že jsem si s těma krysama dělal srandu, že jo?“

Ruben se pevně držel madla nade dveřmi auta, protože Mina zrovna prudce vybírala zatačku. Od chvíle, kdy nasedli do auta, neřekla ani slovo. Neslyšně si povzdechl, aby ji ještě víc nedráždil. Někteří lidé nedokážou pochopit vtip a on si pořád nemohl zvyknout, že Mina je jedním z nich.

„Takhle je místo.“

Ukázal na mezeru mezi auty a Mina k ní rychle zatočila a zaparkovala. Adresa, kam měli namířeno, byla na ulici Narvavägen. Samozřejmě, napadlo ho kysele. Spekulanti s máslem na hlavě vždycky bydlí ve čtvrti Östermalm.

„Budeš dál naprduť, nebo se už můžeme pustit do práce?“ utrousil směrem k Mině, když vystoupili z auta.

Věděl, že se vždycky vyplatí zahrát to na Minin smysl pro povinnost. Práce byla nejspíš to jediné, co ji zajímalo. Pořád dumal nad tím, jestli spí s Vincentem, ale neuměl si to představit. A všechny jeho pokusy si nějak vizualizovat Minu ve spojení se sexem obsahovaly obrazy plné igelitových potahů. A gumových rukavic.

„Nejsem naprduť,“ bránila se. „Jen nemám chuť si povídat. Samozřejmě že se můžeme pustit do práce.“

Na zvonku u vchodu našla jméno Langseth a zazvonila. Za pár vteřin dveře zabzučely a mohli vejít. Z plánku v honosné vstupní hale vyčetli, že rodina Langsethových bydlí v nejvyšším podlaží. Jak jinak.

„Sakra, takhle si bydlet!“ zhodnotil Ruben a jen těžko skrýval závist, která ho stejně přemohla, když uviděl záplavu mramoru a zlata u vstupu.

„Není to úplně můj styl,“ odpověděla suše Mina a nastoupila do výtahu.

Ruben zatáhl černou mříž a zmáčkl knoflík. Jeli pomalu a až do sedmého patra je provázelo poněkud znepokojivé skřípání. Když dorazili nahoru, dveře byly otevřené dokořán. Stála v nich blond žena s vlasy staženými do culíku a se znepokojeným výrazem je vyhlížela. Rubena automaticky napadlo, jestli by bylo těžké ji dostat do postele, a pak otevřel mříž.

„Jdete kvůli Jonovi?“ zeptala se a ustoupila stranou, aby mohli vejít do bytu.

I tady působily vstupní prostory impozantně. Hala byla obrovská, s naleštěnými parketami, které pokračovaly i do ostatních pokojů. Na stropě visel křišťálový lustr, který se Rubenovi zdál větší než celý jeho obývací pokoj.

„Volali jste, že dorazíte. Ale neřekli jste proč. Našli jste Jona? Kde je?“

Znepokojený výraz vystřídal vztek. Žena je zavedla do obývacího pokoje, který by klidně mohl sloužit jako tenisová hala.

„Bylo mi jasné, že ten zbabělec utekl,“ pokračovala. „Nechal tu mě i děti a zmizel. Určitě má s sebou i nějakou ženskou. Od té doby, co zmizel, mi volaly tři holky, *tři*, a vyprávěly mi, že s nimi měl poměr. Jestli volaly tři, umíte si představit, kolik jich může být celkem.“

Pokynula jim k velké bílé pohovce. Ruben se posadil a ucítil, že se propadl o dobrých deset centimetrů níž. Bylo to jako dosednout na obláček.

„Vy jste Josephine, že?“ potvrdila si Mina a posadila se také.

„Ano, promiňte, Josephine Langsethová. To jsem já.“

Hned pokračovala dál, aniž by se zeptala na jména jich, a nedala jim ani šanci se v nějaké pauze představit. Ruben si nemohl nevšimnout, že Josephine Langsethová vypadá jako vystřížená z reklamy na Ralphiho Laurena. Lesklé blond vlasy stažené do ohonu. Bílá draze vypadající košile, zastrčená do džínů, které nejspíš musely stát celé jmění. A pod tím zaručeně prádlo od Simone Pérèle. Úplně se viděl, jak ji pevně drží za culík a dává si ji zezadu. Pak se mu před očima zjevila rozčilená Amanda a on rychle polkl. Soustřeď se!

„Tak kde je Jon?“ chtěla vědět Josephine a posadila se na pohovku proti nim. „Kajmanské ostrovy? Bahamy? Dubaj? Do háje, vždyť já ani nevím, které země nemají se Švédskem smlouvu o vzájemném vydávání zločinců. Ale má rád Dubaj, jezdili jsme tam často na dovolenou, bydleli jsme v hotelu One&Only na Palm Islands. Je tam i tentokrát?“

Mina si vyměnila pohled s Rubenem. Pak se ujala slova.

„Je pravda, že jsme Jona našli. Ale není v Dubaji. Našli jsme jeho... ostatky. Bohužel vám musíme oznámit, že váš muž je mrtvý.“

V obrovském bytě nastalo hrobové ticho. Bylo slyšet jen tlumené hučení, které naznačovalo, že někdo v jednom ze vzdálenějších pokojů luxuje. Josephine se na pohovce opřela a prázdným pohledem se dívala ven z okna. Ruben se tam také podíval. Na protější straně aleje stromů s korunami zasypanými sněhem se rýsoval kostel Oscarskyrkan. Z nějakého důvodu věděl, že v něm jsou jedny z největších varhan ve Švédsku. Bylo zvláštní, co mu občas uvízlo v hlavě.

„Byla jsem na něj... tak strašně našťavaná,“ řekla Josephine úplně jiným tónem než předtím. „Nechal mě úplně na holičkách. Tři děti na krku, na dveře nám tu klepou exekutoři a žalobci, v novinách se pořád píše, že on a jeho takzvaní kámoši jsou podvodníci nejtěžšího kalibru. Celá čtvrť si na mě ukazuje prstem. Ostatní rodiče z Carlssonské školy se mnou ani nepromluví. A já byla tak našťavaná! Ale pořád ho miluju...“

Josephine začala tiše plakat.

Ruben si na měkounké pohovce rozpačitě poposedl. Všechny případné myšlenky na sex byly ty tam. Plačící ženy ho vždycky dováděly k šílenství.

„Měl Jon nějaké nepřátele?“ zeptala se Mina a vytáhla z kapsy bundy balíček kapesníků.

„Byl namočený do miliardového podvodu,“ upozornila ji Josephine a vzala si od ní kapesník. „Takže samozřejmě měl. Ale vůbec do toho nevidím. Ať si státní zástupce myslí, co chce. On chodil do práce, já se starala o děti a domácnost. Měli jsme jasně rozdělené úkoly. Když jsem se zeptala, jak bylo v práci, vždycky mi odpověděl jen ‚dobře‘ a tím to skončilo. Být vámi, promluví si raději s jeho společníky.“

Hlasitě se vysmrkala do kapesníku a odložila ho na stolek.

„Nevíte o někom jiném, kdo by mu chtěl ublížit?“ zkusil to opatrně Ruben. „Žádné zhrzené... ženy?“

Josephine Langsethová si odfrkla.

„Holčák, které volaly, mohlo být tak dvacet a nezněly zrovna chyťře. Navíc jak znám Jona, nemyslím si, že si nějakou z nich

pustil víc k tělu, byly to jen příležitostné bokovky. Ale co si myslíte vy? Jak vlastně zemřel?“

„To je právě to,“ zaváhal Ruben. „My nevíme. Ale nemůžeme vyloučit, že ho o život někdo připravil.“

Josephine prudce zalapala po dechu a znovu se rozplakala.

„Chápeme, že je to pro vás šok,“ snažila se ji uklidnit Mina a vytáhla další kapesník. „Ale cokoli nám k tomu můžete říct, nám hodně pomůže. Napadá vás k tomu něco?“

Ruben si všiml, že Mina s novým kapesníkem v ruce stále nemůže odtrhnout vytřeštěné oči od toho použitého na stole.

„Já nevím,“ vzlykla Josephine a znovu se vysmrkala. „Pár týdnů před tím, než zmizel, se začal chovat tak nějak divně. Nevím, jak to popsat, ale jako kdyby začal být paranoidní... Pořád postával za záclonou a sledoval, co se děje dole na ulici, často v noci vstal a mně se zdálo, jako by procházel celý byt. Když jsme byli venku, pořád se ohlížel. Jenže...“ odmlčela se a pokrčila rameny. „Mohlo to mít něco společného s tou obžalobou, která byla na spadnutí. Aspoň jsem si to myslela. Gustaf říkal, že jsou všichni pod velkým tlakem. Předpokládala jsem, že se snaží vyhnout novinářům.“

„Gustaf?“ zaujalo Rubena.

„Gustaf Brons, Jonův kolega. Jeden ze spoluvlastníků. Jsme blízcí přátelé, obvykle mi říkal to, co si Jon nechával pro sebe, když jsme... No, to není důležité.“

„Jaké to pro vás bylo, když se tak změnil?“ zeptala se Mina.

Josephine sklopila oči k podlaze.

„Nebylo to nic moc. Ten víkend před tím, než zmizel, jsem si udělala dva dny jen pro sebe v hotelu Ellery Beach House. Ani nevíte, jak špatné svědomí kvůli tomu teď mám.“

Položila další kapesník na stůl vedle prvního a Rubenovi nemohlo uniknout, jak se Mina rychle podívala jinam.

„Co se bude dít teď?“ chtěla vědět Josephine a těkala pohledem z jednoho na druhého.

Ruben si odkašlal.

„Necháme si... Jona... ještě nějaký čas, než soudní lékař všechno prověří. Pak dostanete tělo zpět, abyste mohla zařídít, co bude potřeba.“

„Kde ho našli?“

„V metru,“ odpověděla Mina. „V tunelu.“

Josephine se na ni zmateně podívala.

„V metru? Co tam dělal? Za celý život nejel nikdy metrem.“

Panebože, pomyslel si Ruben. To jsou lidi.

„Zatím toho moc nevíme,“ připustila Mina. „A to málo, co víme, vám nemůžeme říct, protože by to mohlo ohrozit vyšetřování. Až se novináři dozvědí, že se Jon našel, budou na vás nejspíš vyvíjet velký tlak. My vám nemůžeme říkat, co máte dělat, ale rádi bychom vás poprosili, abyste se do médií vyjadřovala co možná nejméně.“

„Máme novináře v patách už několik měsíců. Věřte mi, že poslední, co bych teď chtěla, je mluvit s nimi,“ ujistila je Josephine odhodlaně.

Vyprovodila je ke dveřím, a když jim na rozloučenou podávala ruku, překvapila je nečekaně pevným stiskem.

Zatímco úzký výtah s vrzáním a skřípáním klesal o šest pater níž, otírala si Mina ruce dezinfekčním gelem a Ruben se snažil vybavit si proporce pozadí Josephine Langsethové. Avšak před očima měl jen Jonovu šklebící se lebku.

„MUSÍŠ PŘESVĚDČIT BEZPEČNOSTNÍ policii, aby ti poskytla vyšší míru ochrany.“ Tor zkrřížil ruce na prsou. „Koukni se třeba na Annu Lindhovou nebo Ing-Marii Wieselgrenovou. A to nemluvím o tom, co se stalo koncem léta přímo tobě. To bylo o chlup. Veřejnost vůbec netuší, kolik dalších pokusů o atentát jsme odrazili. Žijeme v nejisté době a ty, Niklasi Stockenbergu, jsi jasný cíl. Celý štáb by spal klidněji, kdybys je přesvědčil, aby ti poskytli důkladnější ochranu. A možná i ty sám, s těmi kruhy pod očima by sis neměl zahrávat.“

„Ano, ano, ano, slyším, co říkáš, Tore,“ prohrábl si zoufalý Niklas vlasy. „Jenom s tím nesouhlasím. Život s takovou

mírou ochrany, jakou ty považuješ za přiměřenou, se nedá vydržet.“

Tor měl pravdu, že špatně spí. Natáhl se pro tlusté memorandum, které mu leželo na stole, a předstíral, že se pustil do čtení. Doufal, že jeho tiskový mluvčí pochopí, že má zmizet a nevyšilovat. Jenže tyhle nepřímé náznaky, nebyly nic pro Tora. Ani se nehnul.

„Prosím tě, abys to znovu zvážil,“ zamračil se. „Když ne kvůli sobě, tak aspoň kvůli Nathalii.“

„Ano, určitě. Moje pubertální dcera bude štěstím bez sebe, když ji na každém kroku bude hlídat ještě víc ne zrovna nenápadných bodyguardů. S jejím společenským životem to udělá divy. Za předpokladu, že by se jí povedlo vůbec nějaký mít.“

„Radši to než přijít o život úplně,“ bručel Tor a smetal si z klopky saka neviditelná smítka.

V soukromí se nikdy nestýkali, ale Niklasovi bylo jasné, jak vypadá šatník jeho mluvčího. Řada navlas stejných obleků. Vedle nich řada bílých košil. Naprosto stejné kravaty s výjimkou té jediné s malými švédskými vlaječkami, kterou nosil vždycky na státní svátek Švédského království. A na policiče pod tím stály vyrovnané naprosto stejné páry vyleštěných černých polobotek z italské kůže. Tor nebyl muž, který by rád experimentoval. Ale byl to oddaný a šikovný tiskový mluvčí a Niklas s ním spolupracoval od chvíle, kdy nastoupil na svůj post. Tor jen občas nevěděl, kdy přestat.

„Zodpovědnost za svou dceru nesu já,“ ohradil se Niklas. „Vážím si toho, že si děláš starosti. Ale začíná to být únavné. Jsem spokojený se stupněm ochrany, který mám. To, co se stalo v létě, se nestává každý den. Rád bych měl možnost vést alespoň trochu normální život.“

Nebyla to tak úplně pravda. Vůbec nebyl spokojený. Nejradši by měl neustále za zády deset mužů s laserovými zaměřovači, minimálně po dobu nejbližších dvou týdnů. Jenže nejspíš by to nebylo k ničemu. Hodiny by nepřestávaly ubíhat, ať by měl osobních strážců, kolik chtěl.

„No dobře, ty jsi tu šéf, ale víš, co si myslím,“ zabrblal Tor a odešel.

Niklas znovu pohlédl na více než tisícistránkové memorandum na svém pracovním stole. Nezvládal se na něj soustředit. Srdce mu v hrudi splašeně bušilo. Když Mina včera po večeři odešla, zůstal sedět se sklenkou rumu až do ranních hodin. Musel Nathalii několikrát ujistit, že je všechno v pořádku, ale ve skutečnosti se neodvažoval jít spát, protože se bál, co se mu bude zdát. Jeho obavy byly zbytečné, protože když si nakonec lehl do postele, nezamhouřil oka.

První, co ráno udělal, bylo, že opět zavolal na uvedené číslo. Vzkaz byl pořád stejný. Jen teď už hlas zmínil jen třináct dnů místo čtrnácti.

Tor měl poznámky k Niklasovým kruhům pod očima. Ale bylo to ještě horší. Nebyl si ani jistý, jestli se dokáže zvednout ze židle. Pocit bezmoci ho svíral jako železná pěst. Odsunul stranou tlustý svazek papírů, odstrčil kancelářskou židli z ostařeného dřeva a kůže o něco dál a položil si dlouhé nohy na stůl.

V kapse ho páčila ta vizitka. Bylo to absurdní. Všechno bylo absurdní. Případal si jako ve špatném akčním filmu, nebo možná jako v ještě horší detektivce. Tohle se přece nestává. Ne ve skutečném světě. Ale i tak si měl dávat pozor. Měl být chytřejší.

To on se rozhodl špatně. Rozhodl se dál žít svůj život, ale podle nových pravidel. A přijal výhody, které mu to přineslo. Výhody, které mu pak vydláždily cestu do sídla vlády v paláci Rosenbad.

Vytáhl vizitku a podíval se na symbol na ní. Pak ji položil na stůl lesklou zadní stranou vzhůru. Z okolních zdí na něj přísně shlíželi jeho předchůdci. Jestlipak si také někdy zvolili cestu, o níž nevěděli, kam je zavede? Cestu, která možná nebyla z hlediska morálky obhajitelná? A museli pak za to zaplatit? Nejspíš ano, každý svým způsobem.

Jediné, co Niklas Stockenberg věděl, bylo, že tu nemůže jen tak sedět a čekat. Musí něco udělat, cokoli. Potřebuje cítit, že má všechno pod kontrolou. A může začít tím nejdůležitějším.

Vyndal telefon. Srdce mu pořád splašeně tlouklo, musel zhluboka dýchat, dokud nedostal dech pod kontrolu. Není třeba nikoho zbytečně děsit. Nakonec vytočil číslo na svou bývalou manželku.

KDYŽ SE VINCENT vrátil z nákupu a otevřel vstupní dveře, uslyšel z obývacího pokoje svůj vlastní hlas. Než tam vešel, oklepal si z bot snůh a zul si je, pověsil si v předsíni kabát a odnesl tašky s jídlem do kuchyně. Hlas byl stále slyšet. Když vstoupil do místnosti, pochopil proč. Benjamin a Rebecka seděli na sedačce a na obrazovce sledovali Vincenta na scéně. Zrovna si z publika vybral blondýnku, která mu měla asistovat u dalšího čísla.

„Chci, abyste teď myslela na nějaké číslo, které pro vás znamená něco osobního,“ říkal televizní Vincent ženě a podal jí blok a tužku. „Napište ho, ale držte si blok tak, aby nikdo neviděl, co jste napsala. Hlavně abych to neviděl já.“

Vincent se ušklíbl. Od chvíle, kdy se provalila jeho spolupráce s policií, začala služba Viaplay vysílat jeho představení. Benjamin s Rebeckou se dívali na jeho úplně první show.

„Proč se na tohle koukáte?“ zeptal se jich. „A neměla bys být ve škole, Rebecko?“

„To aby ses měl za co stydět.“ Rebecka nespustila oči z obrazovky. „Proč si vždycky vytáhneš na jeviště ženskou? Přijde mi to děsně sexistický. A dneska mi začaly vánoční prázdniny. Astonovi začínaj za dva dny, tak jen abys s tím počítal.“

„Nedělám to pořád,“ hájil se Vincent. „Nevybírám si vždycky jen ženy. Ale některá čísla fungují lépe se ženami a jiná zase s muži. Když to má něco společného s city, bývají dámy na scéně lepší. Nestydí se ukázat, co cítí, na rozdíl od mnoha mužů.“

„Prosím tě, tati!“

Rebecka se tvářila šokovaně.

Pokrčil rameny. Možná to nebyl příliš moderní postoj, ale minimálně na jevišti to bývala často pravda.

Vincentova televizní verze si nejméně minutu ženu zkoumavě prohlížela. Pak mentalista na obrazovce vytáhl břidlicovou tabulku a udělal na ni šestnáct čar rozdělených po čtyřech na čtyři řádky.

Aha, to je tohle vystoupení! Úplně na to číslo zapomněl.

„Tohle nevypadá tak úplně na emoční výstup,“ utrousila Rebecka. „Nemůžu ani uvěřit, že sis jako závěrečný číslo vybral úkol z matiky.“

„Říká se tomu *magic square*, magický čtverec,“ ospravedlňoval se Vincent. „Prastará matematická úloha, která vznikla v roce 190 před Kristem, v Číně. Tehdy se to dělalo se čtvercem třikrát tři, ten, který při vystoupení používám já, je mnohem složitější. Myslím, že to trvalo dalších osm set let, než se na tuhle variantu přišlo. Konkrétně v Indii.“

„A teď je z toho ještě hodina dějepisu,“ vzdychla Rebecka. „Nevím, jestli jsi to zaznamenal, ale moje škola má vánoční prázdniny.“

„Vy už jste vlastně takový *magic square* viděli,“ rozzářil se Vincent. „Počkejte, přinesu fotoalbum z Barcelony!“

Věděl, že Rebecka má pravdu, ale stejně tak věděl, že si Barcelonu zamilovala, když tam před pár lety spolu byli. Tohle by mohla ocenit. Vincent hledal mezi alby v knihovně. Dával přednost vytištěným fotografiím z cest před těmi elektronickými jen v počítači. Částečně proto, že mu přišlo příjemnější sednout si a listovat v knize, částečně proto, že v počítači nikdy nenašel to, co mezi těmi pěti tisíci snímky hledal.

„Tady!“ vytáhl z knihovny správné album.

Posadil se na pohovku mezi Rebecku a Benjamina a otáčel stránky alba, dokud nenašel fotky úchvatné katedrály Sagrada Família navržené Gaudím. Koutkem oka viděl, že obě děti začaly po fotografiích zvědavě pošilhávat. Jako by to nevěděly.

„Tohle,“ ukázal na jeden ze snímků. „Tohle vytvořil sochař Subirachs, který je autorem mnoha ozdob na zdech katedrály, tady je průčelí Façana de la Passió.“

Na fotografii byl detailní záběr šestnácti polí vrytých do zdi chrámu uspořádaných do čtverce čtyři na čtyři.

„Když sečtete čísla v každém řádku, uvidíte, že vyjde vždycky třicet tři,“ vysvětloval. „A když budete počítat svisle, tedy po sloupcích, bude to zase třicet tři. A stejně, pokud počítáte úhlopříčně. Nebo když sečtete čísla ve všech čtyřech rozích. Existuje tři sta deset možných kombinací, ze kterých vyjde vždy třicet tři. Což je také věk, ve kterém podle mnohých křesťanů zemřel Kristus.“

Benjamin přejížděl po fotce prstem a zdálo se, že potichu počítá.

„Tak to je celkem hustý,“ přikývl uznale.

Vincent spokojeně souhlasil. Bylo to vážně *hustý*. A navíc mimořádný matematický počín. Položil také na snímek prst.

„Navíc, aby toho nebylo málo, je v tomto čtverci skrytá zpráva. Jednotlivá čísla jsou v něm většinou jen jednou, ale podívejte se, která se opakují. 10 a 14 tam jsou dvakrát. Jejich součet je 48. Což je zároveň také součet pozic písmen INRI v latinské abecedě.“

Rebecka se na něj nechápavě podívala.

„INRI je samozřejmě zkratka pro *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum*. Tedy Ježíš Nazaretský, král Židů, jak na jeho kříž napsal Pilát Pontský.“

Vincent významně nadzvedl obočí.

„Ach jo,“ schovala Rebecka obličej do dlaní. „Mentalisti jsou všude.“

V televizi zrovna Vincent vysvětloval, že těch šestnáct čísel, která do mřížky napsal, dává dohromady vždy 15, ať se sečtou v jakémkoli směru.

„Stačila pouhá vaše přítomnost a tahle čísla ke mně přišla sama,“ říkal na obrazovce ženě, která vedle něj stála na jevišti. „A ať dělám, co dělám, dovedou mě vždy k číslu 15. To je zvláštní. Nemám ponětí, proč zrovna 15. Znamená to číslo pro vás něco zvláštního?“